

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: JUDr. Ing. Š. P., PhD., LL.M., narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Sharpem, LL.M., PhD.,
sídlem Revoluční 1003/3, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. MV-47150-2/TP-
2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Kriminálního ústavu Policie České republiky (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 2. 2024, č.j. KU-1493-3/ČJ-2024-2305KM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

informační zákon“). Současně navrhl, aby soud nařídil povinnému subjektu ve stanovené lhůtě požadované informace poskytnout.

2. Předmětem žádosti byla žádost o zaslání standardních operačních postupů povinného subjektu, konkrétně šlo operační postupy (i) KÚP-SOP-4 Stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle rozložení tonerových částic a (ii) KÚP-SOP-47 Přímé optické stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle jednotlivé tonerové částice (společně dále jen „operační postupy“ nebo „SOP“).

Žalobní body

3. Žalobce nejprve uvedl, že je advokátem a operační postupy si vyžádal pro potřeby plnohodnotného zastupování svých klientů v trestním řízení.
4. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a za nezákonné, neboť došlo k nesprávné aplikaci hmotného práva.
5. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že se žalovaný konkrétně nevypořádal s námitkami žalobce, ale pouze převzal názory povinného subjektu uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a pasáže z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č.j. 6 A 61/2017–34, (všechna citovaná soudní rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz), aniž by je přeformuloval tak, aby reagovaly na žalobcovy odvolací námitky.
6. Žalobce dále vytýká žalovanému, že se sice zabýval podmínkami uvedenými v § 11 písm. a) informačního zákona, avšak zcela pominul podmínku, zda se požadovaná informace vztahuje výlučně k danému subjektu, tedy působí výhradně dovnitř povinného subjektu. Tím se ale zabývat měl, neboť operační postupy dle žalobce přímo ovlivňují i práva a postavení třetích subjektů, jejichž jednání je v rámci znaleckých posudků, které Kriminalistický ústav zpracovává, zkoumáno a interpretováno.
7. Žalobce dále vytýká žalovanému, že k jeho argumentaci, že neposkytnutí požadovaných informací prakticky znemožňuje efektivní obhajobu v trestním řízení, která je garantována čl. 40 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), pouze zopakoval názor prvostupňového správního orgánu o tom, že důkazem nejsou interní pomůcky, podle kterých postupuje znalec Kriminalistického ústavu (tj. operační postupy), ale důkazem je pouze znalecký posudek, který popisuje konkrétní skutečnosti. Nelze tak zpochybnit případná pochybení znalců, vyžádat si expertizu oponentního znalce a celkově určit kvalitu daného znaleckého posudku, což může značně ovlivnit následnou strategii obhajoby v trestním řízení.
8. Žalobce také vytýká žalovanému, že pouze obecně uvádí, že zveřejnění operačních postupů může zmařit činnost policejních orgánů. Žalobci však není jasné, jakým konkrétním způsobem by k tomuto maření činnosti policie mohlo reálně docházet. Operační postupy jsou pouze shrnutí různých poznatků a postupů, které jsou obsaženy v příslušné odborné literatuře. Konkrétní informace obsažené v operačních postupech jsou tedy zjevně informace veřejně dostupné a dohledatelné a hypotetický pachatel má tedy k těmto informacím i v současnosti přístup.
9. Podle tohoto názoru by dle žalobce mohly být zatajovány veškeré postupy policie a potažmo i trestního soudu, které vedou k získání důkazního materiálu následně použitého k prokázání viny pachatele trestného činu. Takový výklad by byl dle žalobce zcela zjevně neslučitelný se základním právem na obhajobu zaručeným Listinou a Evropskou úmluvou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

o lidských právech, neboť dochází k naprostému vyprázdnění práva obviněného vyjádřit se k důkazům uplatňovaným proti němu, když nesmí zjistit, jak tyto byly obstarány. V trestním řízení je ale naprosto klíčové, aby obviněný, obhájce, poškozený i zmocněnec poškozeného mohli posoudit kvalitu a závažnost důkazů, které vyšetřující orgány shromáždily.

10. Žalobce také namítá, že v případě, že určité části operačních postupů skutečně mohou ohrozit činnost policie při odhalování trestné činnosti, mohl žalovaný tyto pasáže začernit a žalobci tak poskytnout upravený text, ze kterého bude možné dospět k závěru, jakým způsobem Kriminalistický ústav při tvorbě znaleckého posudku postupoval, ale nedojde k ohrožení činnosti policie. To však neučinil a návrh žalobce na tuto úpravu zcela ignoroval.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se se spornými otázkami již řádně vypořádal. Zdůraznil, že standardní operační postupy nenahrazují odborné znalosti a odpovědnost kriminalistického experta při interpretaci provedeného zkoumání za účelem zodpovězení otázek položených orgánem činným v trestním řízení. Pro zpracování znaleckého posudku jsou proto klíčové odborné znalosti a nikoli standardní operační postupy. Operační postupy proto nepůsobí vně povinného subjektu, tuto vlastnost mají až znalecké posudky a odborná vyjádření tohoto znalce. Operační postupy jsou pracovní pomůckou znalce, která má zajistit, že znalec provede vše, co od znaleckého ústavu požaduje právní řád ČR. Operační systémy obsahují i interní informace o chodu policejní laboratoře, jejich zveřejnění považuje žalovaný za rizikové. Požadované dokumenty neobsahují žádné informace, které by se týkaly výkonu veřejné správy navenek. Přitom zdůraznil, že Kriminalistický ústav ani veřejnou správu nevykonává.
12. K tvrzení žalobce ohledně převzatých závěrů z rozsudku městského soudu č.j. 6 A 61/2017-34, uvedl, že se se zde uvedenými závěry plně ztotožnil, a proto je citoval.

Jednání soudu

13. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
14. Soud u jednání zkonstatoval obsah správního spisu, který byl předložen žalovaným. Účastníky seznámil také s tím, že součástí správního spisu je i část, která je vyloučena z nahlížení, neboť obsahuje žalobcem požadované informace. Soud se s těmito informacemi podrobně seznámil.

Obsah právního spisu

15. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal u povinného subjektu dne 5. 2. 2024 žádost o poskytnutí informace, v níž požadoval zaslání standardních operačních postupů povinného subjektu, konkrétně šlo o operační postupy (i) KÚP-SOP-4 Stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle rozložení tonerových částic a (ii) KÚP-SOP-47 Přímé optické stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku podle jednotlivé tonerové částice. V žádosti také upozornil na to, že se nejedná o vnitřní pokyn či personální předpisy ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona.

16. O žádosti rozhodl povinný subjekt dne 15. 2. 2024 tak, že žádost odmítl z důvodu, že požadované operační postupy jsou vnitřními předpisy, které zásadně nemohou ovlivnit subjekty jiné než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. Zabýval se i posouzením, zda je takové omezení práva na informace nezbytné a tedy legitimní. K nezbytnosti omezení práva na informace připojil i důvod pro odepření podle § 11 odst. 6 informačního zákona, protože zveřejněním operačních postupů by mohlo dojít k ohrožení nebo zmaření plnění úkolů policie a schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy či zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost ČR.
17. O žalobcově odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, když se se závěry v něm uvedenými plně ztotožnil.

Posouzení věci městským soudem

18. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
20. Povinný subjekt odepřel poskytnout žalobci požadované informace na základě § 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 6 informačního zákona.
21. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
22. Podle odst. 6 tohoto ustanovení *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
23. Soud se z povahy věci nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě, nichž dospěl k závěru, který v rozhodnutí vyslovil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že žalovaný pouze zopakoval názory povinného subjektu a opakoval pasáže z rozsudku městského soudu, aniž je aplikoval na projednávanou věc.

24. Městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro něž by je nebylo možné přezkoumat. Žalovaný vylicil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce polemizuje s jeho odůvodněním i závěry. Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38). Z napadeného rozhodnutí jsou patrné důvody, pro které žalovaný zamítl podané odvolání. A pokud se žalovaný ztotožnil se závěry povinného subjektu, i předchozího rozsudku městského soudu, nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť řádně odůvodnil, co jej k tomu vedlo.
25. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, přistoupil soud k věcnému přezkoumání napadeného rozhodnutí.
26. Soud předně konstatuje, že ve skutkově obdobné věci již rozhodoval, a to právě rozsudkem ze dne 19. 12. 2019, č.j. 6 A 61/2017-34, s jehož závěry se i nyní rozhodující senát zcela ztotožňuje. Pokud oba správní orgány z tohoto rozsudku také vyšly, nelze ani jejich postupu nic vytknout, neboť se jedná pouze o jednu z argumentací, která do dalších úvah správního orgánu zcela zapadá a na tyto úvahy navazuje.
27. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby je podstatné, zda žalobcem požadované standardní operační postupy jsou vnitřním pokynem povinného subjektu ve smyslu výše citovaného ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Žalobcovy námitky proti tomuto závěru nebrojí, avšak ani ho žalobce nepotvrzuje. Nelze tedy uzavřít, že je tato otázka mezi účastníky nesporná.
28. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný k závěru o tom, že požadované operační postupy jsou vnitřním předpisem, a vztahuje se na ně proto výjimka z povinnosti informaci poskytnout, dospěl proto, že zásadně nemohou ovlivnit subjekty jiné než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. I městský soud vyšel z rozsudku NSS ze dne 15. 10. 2013, č.j. 1 As 70/2013-58, ze kterého vyplývá, že v případě zjištění, že se o vnitřní pokyn jedná, je nutné, aby povinný subjekt učinil správní uvážení ohledně důvodů, které poskytnutí tohoto vnitřního pokynu žalobci brání. Výkladem pojmu „interní pokyn“ se NSS zabýval v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 28/2007-89, ve kterém uvedl: „*Za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právě zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu.*“ V témže rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že: „*Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu ‘uvnitř’ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce –v případě správce daně např. postupy při ukládání dat do automatizovaného daňového systému, způsoby ověřování důvěryhodnosti daňových subjektů, kritéria hodnocení kontrolní činnosti, způsoby výměny informací mezi*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

státními orgány, zásady dohlídkové činnosti, apod. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení).“ Zároveň Nejvyšší správní soud konstatoval: „Týkají-li se však zmiňované interní ‘Pokyny’ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají. Rozhodující je vždy pouze ta skutečnost, zda takový pokyn obsahuje informace týkající se výkonu veřejné správy navenek či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají.“

29. O vnitřní pokyn se tak ve shodě s právě citovanými závěry NSS bude jednat v případě, že předmětný akt správního orgánu neobsahuje např. vlastní autoritativní výklad právních norem, postup při jejich aplikaci, který by nebyl seznatelný z jejich textu, sjednocující pravidla pro výkon pravomoci v dané oblasti či pravidla, z nichž by bylo možné usuzovat na zavádění nové správní praxe v mezích stanovených právním předpisem, tj. neobsahuje žádné informace překračující veřejně přístupný rámec právní úpravy v dané oblasti.
30. Městský soud se seznámil s obsahem žalobcem požadovaných dokumentů a zjistil, že se skutečně jedná o dokumenty upravující výlučně postup pracovníků Kriminalistického ústavu Praha při stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku, a to metodami, které jsou v dokumentech konkrétně popsány. Dokument se sestává z částí 1 až 11 nazvaných: úvod, oblast použití postupu, základní pojmy a definice, popis typu zkušební položky, parametry nebo veličiny a rozmezí, ve kterých mají být stanoveny, požadované referenční materiály nebo referenční etalony, požadované podmínky prostředí nebo údaje o době stabilizace, související technické normy a odkazy na odbornou literaturu, pravidla bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zkušební metod, související právní a organizační dokumenty. Součástí dokumentu jsou i přílohy – záznamové formuláře.
31. Kriminalistický ústav Praha je znaleckým ústavem zapsaným v seznamu znaleckých ústavů, který vede ministerstvo spravedlnosti. Požadovaný dokument obsahuje především teoretická východiska, z nichž každá z předmětných metod zkoumání listinných materiálů pracovníky Kriminalistického ústavu Praha vychází a která jsou obsažena v příslušné literatuře, a dále obsahuje souhrn požadavků, které musí být při znaleckém zkoumání těchto materiálů dodrženy. Je v nich obsažen popis předmětu zkoumání, výčet potřebného přístrojového vybavení a rovněž obecné postupy vztahující se k činnosti laboratoře jako celku, které přímo nesouvisí s předmětnou zkušební metodou. Pro rozhodnutí soudu je podstatné, že tento dokument je závazný pouze pro pracovníky povinného subjektu, a již z tohoto důvodu nemůže přímo ovlivnit jiné subjekty než ty, které mu z hlediska služebního zařazení podléhají. Soud se proto shoduje se závěrem žalovaného, že se v případě požadovaných standardních operačních systémů o vnitřní předpisy jedná.
32. Žalobce vytýká žalovanému, že se nezabýval splněním podmínky, zda se požadovaná informace vztahuje výlučně k danému subjektu. S tím však soud nemůže souhlasit, neboť je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný velmi obsáhle popsal, proč operační postupy působí výhradně dovnitř povinného subjektu. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že důkazem, a to nejen v trestním řízení, nejsou interní pomůcky, podle kterých znalec z Kriminalistického ústavu postupuje, ale až znalecký posudek popisující konkrétní skutečnosti, proti němuž může účastník řízení podat námitky, případně požádat o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vypracování revizního znaleckého posudku. Z podané žaloby je však patrné, že žalobce v tomto směru nepřipustně směšuje požadované dokumenty se znaleckými posudky, které jsou při jejich respektování Kriminalistickým ústavem Praha vypracovány a které následně slouží jako důkaz v trestním či jiném řízení. Soud tedy ve shodě se žalovaným považuje za nutné zdůraznit, že listinou, která může mít vliv na výsledek konkrétního soudního řízení, je až samotný znalecký posudek jako důkaz, z něhož soud při rozhodování ve věci samé vychází, a nikoliv požadovaný dokument. K tomu je nutno doplnit, že požadovaný dokument je závazný toliko pro zaměstnance povinného subjektu, nikoliv obecně pro všechny znalce. Ti jsou obecně povinni podat znalecký posudek na základě znaleckého zkoumání, které provedli samostatně a na základě své odbornosti. Znalecký posudek je také pouze jedním z důkazů, na jejichž základě je v trestním řízení rozhodováno. Při rozhodování v trestním řízení je soud povinen vycházet ze všech důkazů, které byly v rámci trestního řízení provedeny. Jedná se tak o posouzení souhrnu všech důkazů, mimo jiné také znaleckých posudků předložených obhajobou, které, jsou-li opatřeny znaleckou doložkou, mají stejnou důkazní hodnotu, jako případný znalecký posudek vypracovaný povinným subjektem.

33. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že důsledkem neposkytnutí požadovaných operačních postupů je omezení práva na obhajobu. Každý znalec je v případě nejasností povinen soudu objasnit, na základě, jakých znaleckých metod a postupů dospěl k závěru jím vyhotoveného znaleckého posudku. K vyjasnění těchto otázek má obhajoba mj. právo navrhnout provedení důkazu výsledkem znalce (§ 108 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, dále jen „tr. ř.“). Trestní řád výslovně stanoví, že je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, přibere se znalec jiný (§ 109 tr. ř.). V tomto směru tedy nelze než přisvědčit povinnému subjektu, že trestní řád upravuje instituty, které má účastník řízení v případě nesouhlasu se skutečnostmi uvedenými ve znaleckém posudku k dispozici.
34. Za zásadní považuje soud i to, že požadované dokumenty neobsahují vůbec žádné informace, které by se týkaly výkonu veřejné správy navenek. Nelze přehlédnout ani to, že Kriminalistický ústav Praha žádnou veřejnou správu nevykonává.
35. Pokud žalobce namítá, že žalovaný velmi obecně uvádí, že zveřejnění operačních postupů může zmařit činnost policejních orgánů, není ani tato námitka důvodná. Povinný subjekt si ve svém rozhodnutí, které s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek, osvojil názor městského soudu uvedený v rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č.j. 10 A 251/2011-38, a uvedl, že práci policie může ohrozit, budou-li její metody potencionálním pachatelům trestných činů známy, neboť se budou moci na svoji trestnou činnost lépe připravit, aby zamezili jejímu následnému odhalení; či případně mohou tyto informace napomoci pachatelům trestné činnosti při jejich snaze o zahlazení stop trestného činu. Tento závěr soud považuje za dostatečně konkrétní. Je totiž nutné zohlednit, že požadované dokumenty obsahují informace o činnosti konkrétního útvaru policie (Kriminalistického ústavu Praha) jakožto bezpečnostního sboru, které se ve své podstatě týkají odhalování nebo stíhání trestné činnosti a jejichž poskytnutí (zpřístupnění) by mohlo ohrozit schopnost orgánů veřejné moci odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy.
36. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel také z ust. § 11 odst. 6 informačního zákona, podle kterého *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Toto ustanovení v podstatě vylučuje povinnost poskytnout takovou informaci, neboť informace, které není možné poskytnout, se nemusí nutně vztahovat k trestnímu řízení, ale může se jednat o informace, které jsou k odhalování a předcházení trestné činnosti potřebné. Uvedená výjimka přitom dopadá na všechny orgány bezpečnostních sborů podílející se na předcházení a odhalování trestné činnosti, ochraně bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku. Požadované dokumenty zcela nepochybně souvisí s odhalováním trestné činnosti a jejich zveřejnění by mohlo tyto činnosti Policie České republiky podstatným způsobem ztížit. Soud neshledává žádný rozumný důvod, proč by měly být tyto dokumenty veřejně přístupné, a s ohledem na výše uvedené uzavírá, že poskytnutí požadovaného dokumentu žalobci vylučuje též ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím v nyní účinném znění.

37. Závěrem soud konstatuje, že postup v podobě „začernění“ některých pasáží, čehož se domáhal žalobce, v projednávané nebyl na místě, neboť z dikce právní úpravy je zřejmé, že omezit poskytnutí informace by mohl povinný subjekt tam, kde se informace vztahuje k vnitřnímu pokynu povinného subjektu (ust. § 11 odst. 1. písm. a) informačního zákona). Dospěl-li však žalovaný v posuzované věci k závěru, že poskytnutí požadovaných informací brání též výluka podle § 11 odst. 6 informačního zákona, v takovém případě již zákon omezení poskytnutí informací nepřipouští, ale naopak to přímo vylučuje, což vyplývá ze slovního spojení „*povinný subjekt neposkytne*“.

Závěr a náklady řízení.

38. Jelikož soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2025

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu